

A kérelmezőt és az intézményt írásban felkéri álláspontjaik közelítésére és a kérdés rendezésére.

Indokolt esetben személyes egyeztetésre hívja a kérelmezőt és az intézményt.

Amennyiben az intézmény a jogsértést vagy annak veszélyét saját hatáskörében nem szünteti meg, az oktatási biztos kezdeményezi annak megszüntetését. A kezdeményezés rövid úton (telefonon, faxon, e-mailen) is történhet.

Amennyiben az oktatási jogok biztosa úgy véli, hogy a kezdeményezés nem vezetett eredményre, ajánlást fogalmaz meg az intézmény felügyeleti szervének.

HIVATALBÓL INDÍTOTT ELJÁRÁS:

Az oktatási jogok biztosa hivatalból is vizsgálatot indíthat, ha egy jogszabály, intézkedés vagy annak elmulasztása súlyos, vagy az állampolgárok nagy csoportját érintő jogsérelmet okoz.

Aáry-Tamás Lajos

KITEKINTÉS

CHRIS GODDARD* A GYERMEKEKNEK AKKOR IS VANNAK JOGAIK, HA ROSSZAT TESZNEK

(még akkor is, ha patkány-fiúnak vagy bumeráng-fiúnak nevezik őket)

A gyermekek által elkövetett bűncselekményeknek jobbra kicsi a jelentősége. Így aztán ritkán kerülnek az újságok címlapjaira, a súlyosabb bűncselekmények azonban azonnal a figyelem központjába kerülnek. A kétéves James Bulger szörnyű halála, akit két tízéves gyilkolt meg, a jelek szerint nagyszerű alkalmat szolgáltat az Egyesült Királyság igazságszolgáltatási rendszerének arra, hogy szigorúbban lépjen fel a fiatalok elkövetőkkel szemben, s megváltoztassa a bírói gyakorlatot. A rendőrséggel vagy a szociális munkásokkal kapcsolatba került gyermekek többsége maga is előbb áldozat, mint elkövető. Az a tény, hogy szükség van a büntetésre, nem fedheti el azt a fontos körülményt, hogy a gyermekeket korábban érzelmileg és/vagy fizikailag elhanyagolták szüleik, és arra sem ad felhatalmazást, hogy gyerekeket, mint felnőtteket, vagy még annál is szigorúbban ítéljenek el.

A rendőrséggel vagy a szociális munkásokkal kapcsolatba került gyermekek többsége maga is előbb áldozat, mint elkövető. Az a tény, hogy szükség van a büntetésre, nem fedheti el azt a fontos körülményt, hogy a gyermekeket korábban érzelmileg és/vagy fizikailag elhanyagolták szüleik, és arra sem ad felhatalmazást, hogy gyerekeket, mint felnőtteket, vagy még annál is szigorúbban ítéljenek el.

Meggyőződésem, hogy hamarosan Ausztráliának is komoly önvizsgálatot kell tartania a fiatalok elkövetőkkel kapcsolatban. Ilyen önvizsgálatra rendszerint nagyobb bűnözési hullám vagy egy fiatalok által elkövetett különösen súlyos bűncselekmény nyomán kerül sor. Természetesen vannak e szabályszerűség alól kivételek is. Ilyenek például a kifejezetten civil szervezetek által felvetett kezdeményezések. Ezek közé tartozik a Nemzetközi Gyermekvédelmi Szervezeté is, mely a fiatalok számára újonnan

létesített börtönök magánkézbe adását szorgalmazza. A gazdasági sikeresség eddig ismeretlen magaslatai kerülnek belátható közelségbe akkor, ha képesek vagyunk - a (valószínűleg külföldi) vállaltok bevételeit gyarapító - profittá változtatni a fiatalkorúak által elkövetett bűncselekményeket. Mikor legutóbb Angliában voltam, az Emberi Jogok Európai Bizottsága éppen annak a két tizenéves fiúnak az ügyével foglalkozott, akik megölték a kis Jamest.

Az ügy közben átkerült az Emberi Jogok Európai Bíróságához, és - Levy tanulmánya (1999) szerint - valószínűleg módosítani fogja a fiatalkorú elkövetőkkel szemben alkalmazott bírói gyakorlatot. Őszintén szólva nem értem, hogy miért vándorolt az ügy bíróságról bíróságra, de úgy tűnik, hogy az Unió döntés egyértelmű volt abban a tekintetben, hogy a brit eljárás nem volt igazságos a két tízéves gyerekkel szemben. Ez a határozat nyilvánvalóan egy előzetes megállapítás, melyet nem feltétlen támogat az Emberi Jogok Európai Bírósága. Itt röviden összefoglalom James Bulger megölésének történetét. A kétéves kisfiút a merseyside-i bevásárló központból rabolták el, majd téglákkal és egy acélrúddal verték halálra a vasúti töltésnél. A fiúk, akik megölték a gyermeket, tízévesek voltak a cselekmény elkövetésekor, mégis a felnőtt korúak bíróságára idézték be, majd lecsukták őket. Őfelsége legnagyobb meglepedésére (Johnston, 1999). Az ítélet meghozatalakor, 11 évesen, ők voltak Anglia legfiatalabb gyilkosságért elítélt fiatalkorú. A helyszínen üzemelő biztonsági videokamerán látható, amint a két fiú elvezeti a kétéves gyermeket. Ezt a felvételt számos alkalommal láthattuk a televízió képernyőjén (Freeman, 1997). Újságok hasábjain olvashattuk a gyermekek drámaian megírt élettörténetét: Két fiú. 1982 augusztusában születtek Liverpoolban. Tíz nap van közöttük. Törvénysértésből kovácsoltak barátságot. Iskolakerülők, tolvajok, öreg hölgyek zaklatói. Aztán, egy februári pénteken új törvényt találtak maguknak, mit megszeghetnek. Meggyilkoltak egy kétéves gyermeket (Sharrock, O'Kane and Pilkington, 1993:10). Az ehhez hasonló írások sikeresen vezetnek át az az ártatlan gyermekkorból a szörnyű bűncselekményhez. A stílus maga - ironikus módon - nagyon hasonlít ahhoz a televíziós bulvár-újságírói stílushoz, melynek olyan nagy szerepet tulajdonítanak a gyilkosságban. A Herald Sun például három oldalon keresztül tárgyalja a történetet "A video ölte-e meg James Bulgert?" címmel (November 27, 1993: 13-15).

KITEKINTÉS

Az ilyen gyilkossági esetekben általában két kérdés merül fel a médiában. Az első mindig az okokat firtatja: miért történt? A bíró ítéletében "ördögi és barbár" cselekedetnek nevezte a gyilkosságot Pilkington, 1993). Az újságok szerkesztői is hasonló gondolatmenetet követtek világszerte: E három hét leckét adott egyre szekularizálódó világunknak a gonosz örök hatalmáról.

Hogy honnan jön e bűn és miért: a lélek és psziché bűvárainak való kérdések ezek.

A gyermekeknek a család szeretetére és fegyelmeire van szükségük.

Figyelni kell őket, tanítani, kijavítani, ha kell büntetni.

(UK Mail "comment"; 5 december, 1993:22)

A cikkek "szétesettként", "diszfunkcionálisnak" írták le a gyerekek családját, és nem voltak elégedettek a válaszokkal: *Féktelen lesz a bűn, ha csínyre nevel az utca. Még súlyosabb a bűn, ha video neveli az élményre éhes elmét. Ezek mind felbukkannak valahol a fiúk múltjában, életében...De van még valami, még ennél is sötétebb és mélyebb a fiúk lényében*

és abban, ami összeköti őket. (UK Mail "Comment", 5 December, 1993:22)

Egy rendőr a nyomozás során "gonosz szörny"-nek nevezte az egyik fiút. A helyi szóbeszéd nyomán az újságírók is Damien-ként kezdték el emlegetni a fiút - egy filmben hívták így a gyermek antikrisztust (Holland, 1993).

A gyilkosságot követő napon a "Comment" "az arca" szalagcímmel egy egész címlapot áldozott az esetnek, a két fiú fényképe az oldal felét töltötte ki. Idézet egy másik rendőrtől:
Hiszek benne, hogy az emberi természet kiveti magából a szörnyeket. Ezek a fiúk is szörnyek, akik egymásra találtak. Nem szabad őket a többiekhez hasonlítani. Ők maguk az ördög megtestesítői. (Herald Sun, 26 November, 1993:1) A Guardian Weekly szerkesztője némileg visszafogottabb hangot ütött meg. *Évente átlagosan egy öt éven aluli gyermeket gyilkolnak meg. Ez pontosan egy gyermekkel több a kelletténél, de még mindig nem nevezhető járványnak. 1950 óta sem ők az első gyermekek, akiket gyilkossággal vádolnak. Az elmúlt 25 évből hatban gyilkolt gyermek gyermeket. Öt alkalommal nem indult eljárás, mert a gyilkos nem volt még tízéves. (Guardian Weekly "Comment", 5 December, 1993: 12)* A Guardian Weekly szerkesztője - szerintem dicséretesen nem nevezte meg az elkövetőket. A bírósági eljárás során a bíró úgy látta jónak, hogy nyilvánosságra hozza a gyermekek személyazonosságát. Bár megengedte, hogy a nevek nyilvánosságra kerüljenek, az eljárás alatt a gyerekek mégis A és B gyermekként szerepeltek. A Guardian Weekly a gyerekek nevét nem közölte, viszont leköszölte egy korábbi ügy- ma már felnőtt-szereplőjének nevét, akit gyermekként gyilkosságért ítélték el. Ebben az esetben az újság szerkesztője arra hivatkozott, hogy lám, ilyen esetekben is van esély a társadalomba való visszailleszkedésre. A szerkesztő a gyilkosságot megelőző körülményekre is rákérdez. Ez a téma számos formában, de szinte minden esetben felmerül, a kérdés pedig a következő: "miért nem előzte meg ezt a gyilkosságot valaki?" Az egyik bűnösnek talált fiúról kiderült, hogy szokása volt élő galambok fejét lecsavarni, a másik fiút pedig eltanácsolták iskolájából, mert egy társát megtámadta egy vonalzóval, és a tanárnak kellett szétválasztania a verekedőket. A fiú másik iskolába kerülésével a régi iskola nem értesítette a történetéről az újat. A kisfiú elrablásával kapcsolatban a média számos alkalmat jelölt meg a lehetséges beavatkozásra, ami azonban nem történt meg. A fiúk vagy hat órán keresztül a bevásárlóközpontban múltatták az időt, járókelőket idegesítve. Összesen 38-an látták, amint a két fiú a két éves kisgyerekekkel a környéket járja, de senki nem lépett közbe. (Guardian Weekly, 1993) Helen Verlander a Sunday Ageben ezt írta: Egy nő látta, ahogy a két fiú durván rángatta a gyereket a buszon. Egy férfi is látta őt egy sikátorban sírni, de a fiúk azt mondták, hogy a kis James elveszett, de majd ők segítenek neki, hogy megtalálja a szüleit. Egy 15 éves lány volt az utolsó, aki látta a három gyereket, amint felmásznak a vasúti töltésre. (Verlander, 1993:14)
Természetesen mindig voltak és lesznek is gyerekek, akik bűncselekményt követnek el, mint ahogy mindig is létezett gyermek-bántalmazás. Az a viselkedés, amit csínynek ismerünk:
Egyszerre egyidős az emberiséggel, és új, mint a legújabb divat. (Short, 1990:27) *Russel és Rigby (1906) körülbelül 40 kilométernyire lakott a Bulger-gyilkosság helyszínétől, száz évvel ezelőtt. Ők a következőképpen írták le, hogy miként bántak a 18. század közepén "neveletlen" gyerekekkel, és milyen kísérletek történtek a megreformálásukra:*
A fiatalkori bűnözés ijesztő növekedésének ellenére a kormány sokáig egyáltalán nem foglalkozott a problémával. Pitt 1793-as törvényjavaslata megpróbálkozott egyfajta ipari iskola felállításával, de a javaslatot nem fogadták el. A fiatal törvénytörőkkel való bánásmód, az egy évszázaddal előtti körülmények mai fejjel elképzelhetetlenek, ahogy az sem lehetetlen,

KITEKINTÉS

hogy ugyanilyen érthetetlen lesz a mai gyakorlat száz év múlva. A gyerekek, ahogy az várható volt, sokszorosan megbosszulták a társadalmon a velük esett sérelmeket. (Russel és Rigby, 1906: 204-205) Hat-hét éves fiúkat ítélték börtönre, s nem csupán akkor, ha bebizonyosodott bűnösségük, de ártatlanul is, a tárgyalásra várva. Ha ilyen idős korban bűnözőkkel zárják össze a gyermeket, akkor az elkerülhetetlenül visszakerül közéjük. Az 1811ben és 1819-ben tartott parlamenti vizsgálatok elítélték a fiatalkorúak bebörtönzését, de céljukat nem érték el... 1833-ban egy kilenc éves fiút ítélték halálra - bár nem végezték

ki - mert filléres festéket lopott... Két tizenöt éves fiú, miután 51 napot töltöttek a tárgyalás előtt börtönben, hét évet kapott egy pár csizma eltulajdonításáért. (1906: 205-206) *Fishman (1978)* és *Hall, Critcher, Jefferson és Roberts (1978)* munkáikban megmutatták, hogy napjaink bűnözési hullámai valójában médiahullámok. Mivel a médiáknak gyakran nincs közvetlen kapcsolatuk a bűnözéssel és az elkövetőkkel, így hajfamosak csupán a hivatalos forrásokra - politikusok, rendőrségi szóvivők, szociálpolitikusok véleményére - támaszkodni. Tudósításaik így leginkább a "hivatalos" verziót tükrözik. (West, 1984:4) *Úgy tűnik, nem tulajdonítunk túl sok figyelmet annak, amit Sampson és Laub (1993: 6) a "bűnözéstől való elpártolás"-nak hív, mikor "felnőttkorra a bűnözői magatartással szemben a törvénytisztelet válik". Erős a gyanúm (melyet leginkább személyes tapasztalataimra alapozok), hogy a legtöbb gyermek és fiatal életének ebben a szakaszában elkövet kisebb bűncselekményeket. Pár elcsent pénzdarab itt, némi ellopott élelem ott, kisebb károkozás s birtokháborítás, gyakoriak az ilyen kisebb bűnök. Mégis, az egész megelőző mechanizmusunk arra az elkerülhetetlennek tűnő feltételezésre alapszik, hogy a fiatal szabálysértőből később mindenképpen bűnöző válik. Bernard (1992: 21-41) szerint a fiatalkori igazságszolgáltatás legalább 5 aspektusában is változatlan maradt az elmúlt kétszáz évben. A fiatalkorúak, különösen a fiatal felnőttek körében minden más csoportnál gyakoribb a bűnözés. Léteznek csak a fiatalkorúakra vonatkozó speciális törvények. Ugyanazért a bűncselekményért a fiatalkorúak enyhébb büntetést kapnak, mint a felnőttek. A legtöbb ember szerint fiatalkori bűnözési hullámnak vagyunk tanúi. A legtöbb ember szerint e fiatalkori bűnözési hullámnak a túl engedékeny, vagy éppen a túl szigorú fiatalkori igazságszolgáltatási gyakorlat az oka. (Bernard 1992:21) *utolsó észrevételt Sprott 1998-as kanadai munkája is alátámasztja. A média - legalábbis Nagy-Britanniában - imádja dicsőíteni a fiatal szabálysértőket. Külön nevet kapnak azok, akik túlszárnyalják társaikat a bűnözésben. Gillan (1999) összegyűjtötte a legismertebb ilyen eseteket. A "patkányfiú" azért kapta ezt a nevet, mert a jelentések szerint egy lakóház közmuálagútjában lakott. Harminchat alkalommal szökött meg a helyi gyermekgondozó szervezettől. A "zavarfiú"; egy tizenegy éves elkövető annyi bűncselekményért volt felelős, hogy egyedül neki volt betudható lakóhelye bűnözési statisztikájának drasztikus romlása. Tizenhét lapot töltött meg a bűncselekmények listája. Ugyanígy létezik a "pókfiú" és az "énekző detektív" is. Ez az összegzés Gillan "bumerángfiú"-ról szóló történetének részeként jelent meg. "Nyolcvanszor tartóztatták le, több mint ezer bűncselekmény elkövetésével vádolják. Meg tudja-e őt bárki is menteni?" Szólt az újságok szalagcíme. Az ilyen fiatal elkövetők szülei gyakran a hatóságokat, vagy általában a társadalmat okolják, ha megkérdézik őket. A "bumerángfiú" mamája (Gillan szerint nincs apa a képen) sem kivétel. Azt mondja, hogy a fiának "valamiféle tanácsadásra"**

van szüksége, és az, hogy újra és újra elkövetővé válik, csak azt jelenti, hogy nem kapja meg odabent azt, amire szüksége van. (Gillan, 1999:6). *Ahogy a fiatalkorú bűnözés is velünk volt mindig, úgy sajnós a gyilkosság sem új jelenség. David Smith James Bulger meggyilkolásáról szóló könyvében, a "The sleep of reason"-ben azt próbálja bebizonyítani, hogy e bűncselekmény miért nem volt egyedülálló. Smith módszere az volt, hogy összegyűjtötte az összes olyan gyilkossági esetet melyben gyermekek vagy fiatalkorúak voltak a főszereplők. Az elmúlt kétszáz év több mint harminc esetét írja le röviden. A Bulger-esethez hasonló gyilkosságra egy vagy két esetben volt példa. Ausztráliában nemsokára tanúi lehetünk annak, amikor egy gyermeket állítanak bíróság elé egy másik gyermek megölése miatt. Ezt észben tartva hasznos lehet felidézniünk Levy (1999) a fiatalkorú bűnözőknek nyújtott igazságszolgáltatással kapcsolatos aggályait. Megfigyelése szerint zavarba ejtően növekszik azon gyermekek száma, akiket felnőttként kezel az igazságszolgáltatás. Utal arra, hogy az Egyesült Királyságban eltörölték a tíz és tizennégy év közötti gyermekek doli incapax védelmét. Ezen elv alapján az ügyésznek nemcsak a vádat kellett bizonyítania, de azt is, hogy a gyermek megértette, hogy rosszat tesz. Levy (1999) munkájában az 1996-os "gyermekek és emberölés" című igazságügyi jelentés javaslatait is idézi. Ennek alapján a tizennégy évesnél fiatalabb, gyilkossággal vádolt gyermekek tárgyalását személyiségi jogaik védelmében titokban kellene lefolytatni. Csupán a tényeket és az ítéletet kellene nyilvánosságra hozni. Az ilyen eseteket különlegesen képzett*

bíróságoknak kellene lefolytatni, e témában külön is felkészített bírók vezetésével. A bíróságoknak szabad kezet kellene kapniuk a büntetés kiszabásában. A

KITEKINTÉS

gyakorlat sajnos az ellenkező irányba tart, nemcsak az Egyesült Királyságban és Ausztráliában, de az US.4ban is (lásd pl. Schiraldi és Soler (1998) munkáját amely a felnőttkorúak börtönében elhelyezett fiatalok számának növekedéséről számol be). Levy (1999) tanulmányában rögzíti, hogy a James Bulger meggyilkolásával vádolt két fiú ügyének bírósági tárgyalását tisztességtelennek nyilvánította az Emberi Jogok Európai Bizottsága, mert a hihetetlen nyilvánosságot kapott tárgyalás következtében a gyerekek "súlyosan megfélemlítő eljárás" mentek keresztül. Ezek a tényezők komoly hatással voltak a tárgyalás alatti helyzetükre. A súlyos büntetés kiszabásáért a belügyminisztert is kritika érte. (Levy, 1999:39) A James Bulger gyilkosságáról írt könyvét Smith (1995: VII) a megszokott köszönetnyilvánítással kezdi. A rendőrökből, támogatókból, szerkesztőkből és a többiekből álló szokásos lista végén a következő szöveg szerepel: Mélységesen megértem James Bulger családjának és szüleinek fájdalmát és elkeseredettségét. Remélem, hogy megértik e könyv szellemét és megbocsátják nekem, hogy a gyilkosságért felelős két fiú és családjuk szenvedésével is együtt érzek. (1995: VII.) Hasonló szándékkal írom én is a bekezdést. Nem célom, hogy csökkentsem a Bulger család gyászát, ahogy az sem, hogy kisebbitsem e bűn szörnyőségét. Az a két fiú, aki brutálisan meggyilkolta James Bulgert, nyilvánvalóan teljesen zavart volt. Freeman (1997) megerősíti azt a gyanúkat, hogy bár nagyon keveset tudunk a támadókról (ami önmagában is meglepő), annyi tudható, hogy mindkettőjüket szörnyű sérülések érték, és legalább egyikőjük szexuális abúzus áldozata is volt. Bár egyértelmű bizonyíték nincsen rá, a két gyerek jelzéseiből az szűrhető le, hogy nem értették meg teljesen tettük súlyosságát és következményeit. Egyikük abban bízott, hogy James Bulger "megjavítható"; a másik azt hitte, hogy vissza lehet őt még hozni az életbe. (Freeman 1997: 120) Freeman rámutat egy ezzel ellentétes, Norvégiában történt nem túl régi esetre, ahol egy ötéves kislány halála, amely "az egyik nap még címlapon volt"; másnapra eltűnt. (1997: 129). Pár szóban felvázolja azt az - először Serény Gitta által leírt - 1861-es esetet mely nagyon hasonlatos a Bulger gyilkossághoz. Akkor két nyolcéves gyermeket ítélték el egy két éves gyermek meggyilkolásáért. A vád emberölés volt, és a bíró úgy tűnik, komolyan törődött a két fiú sorsával, Hendrich (1994:8) arra emlékeztet minket, hogyha meg akarjuk érteni, hogy a szociálpolitika milyen hatással van gyerekekre és fiatalokra, fel kell ismernünk, hogy a bírói gyakorlat fenyegetésként és nem áldozatként kezeli a gyereket. Ezzel összhangban az USA "bekeményítési" politikájáról Hatchett a következőket írja: Hagytuk, hogy reakciós politikai erők vegyék kézbe országunk sorsának alakítását. Az egyes államok, hogy biztonságban tudják magukat a születésüktől fogva elhagyott és elhanyagolt gyerekek dühétől, egyre növekvő számban kezelik e gyermekeket felnőttként (Hatchett 1998: 85). Számos szerző kutatása támasztja alá azt a hipotézist, hogy az ilyen gyakorlat nem működőképes (például: Bishop et al. 1996). Nyilvánvaló, hogy a Bulger gyilkosság fordulópontot jelentett az Egyesült Királyság igazságszolgáltatásában, ahogy erre több szerző is rámutat (lásd pl.: Hunter 1999). Nagy a veszélye annak, hogy a jövőben Ausztráliában is hasonló folyamatnak lehetünk tanúi. Ha a börtönök, fiatalok számára létesített javítóintézetek magánkézben lévő profitorientált vállalkozások lesznek, akkor a sikeresség fokmérője csak és kizárólag ezen intézmények száma és kihasználtságuk foka lesz. Történjék bármi, soha nem szabad elfelejtenünk azt az alapvető szabályt, hogy a gyermeknek akkor is vannak jogai, ha valami szörnyű rosszat tesz.

FELHASZNÁLT IRODALOM

Bernard, T.J. 1992, The Cycle of juvenile justice, New York: Oxford University Press

- Bishop**, D.M., Fraizer, C.E., Lanza-Kaduce, L. and Winter, L. 1996, The transfer of juveniles to criminal court: Does it make any difference? *Crime and Delinquency* 42 (2): 171-191.
- Fishman**, M. 1978, Crime waves as ideology, *Social problems*, 25: 531-543
- Freeman**, M. 1997, The James Bulger tragedy: Childish innocence and the construction of guilt, in *Governing Childhood*, ed A, McGillivray, Aldershot: Dartmouth, pp 115-134.
- Gillan**, A. 1999, He's been arrested 80 times, he's blamed for 1000 offences. Can anyone save him? *Guardian*, 25 march: 6-7.
- Hatchett**, G 1998, Why we can't wait: the juvenile court in the new millennium, *Crime and Delinquency*, 44(1): 83-88.
- Herald Sun**, 26 November 1993: 1
- Hunter**, M. 1999, Children's right and children's wrongs, *Community Care*, 25 March: 8-9.
- Levy**, A. 1999, Why children under 14 should not be tried as adults, *The Times*, 23 March: 39.
- Russel**, C.C.B. and Rigby, L. M. 1906, *The making of the criminal*, London: Macmillan.
- Sampson**, R.J. and Laub, J.H. 1993, *Crime in the making: Pathways and turning points through life*, Cambridge: Harvard University Press.
- Short**, J.E 1990, *Delinquency and society*, Englewood Cliffs: Prentice Hall.
- Smith**, D.J. 1995, *The sleep of reason: The James Bulger case*, London: Arrow.
- UK Mail** 1993, Comment: terrible parable four troubled times, 5 December: 22.
- Verlander**, H. 1993, When evil meets apathy, *Sunday Age*, 28 November
- KITEKINTÉS

E cikk átvételekor arra is gondoltunk, hogy fontos lenne a magyarországi média-megjelenést is elemezni az adott ügyről. Megnéztük a magyar újságokat - rádió- és televízióanyag nem volt -, és az derült ki, hogy a "színes" híreken túl nem volt érdemi érdeklődés és kommentár. Érdekes módon az egyetlen "elhasználási" területe az volt, hogy egyes hazai szakemberek a gyerekek bebörtönzésének tényét is felhasználták büntethetőségi korhatár leszállítását célzó törekvéseik alátámasztására. Az Európai Bíróság határozata, miszerint nem felel meg az európai normáknak és jogi szabályozásnak, valamint a gyermeki jogokról szóló előírásoknak a sok éves elzárás, talán a hazai szigorítást sürgetőket is meggyőzi. Nem arról van szó, hogy nem kell megfelelő kezelésmódot találni a gyermekkorú elkövetők esetében a korrekcióra, segítségnyújtásra, hanem arról, hogy nagyon pontosan kellene tudni, hogy mely módszerek és eszközök hatékonyak, és mindenekelőtt, hogyan lehet megelőzni, legalábbis minimalizálni ezeket a bűncselekményeket. (A Család, Gyermekek, Ifjúság szerk.)

*Dr. Chris Goddard a Monash Egyetem Szociális Munka tanszékének vezetője, valamint a Családon Belüli Erőszakot és Gyermekbántalmazást Kutató Intézet igazgatója, amely az Ausztráliaiak a Gyermekbántalmazás Ellen nevű szervezettel áll együttműködésben.

A cikk megjelent: Children Australia Volume 24, No. 2 , 1999

